

SEMANAL

Oglindă, buzunare,
pistol, pantaloni

S-a întâmplat să mă aflu în pitorescul atelier al prietenului meu, scenograful Dan J. Nu știu dacă ați trecut pragul atelierului. Domnește cea mai desdăvirșită harababurdă, dar e frumos. Stăteam la taclale, bînd cafea din borcane de muștar și scuturîndu-ne scrumul figdrilor în cutii de pateu de ficat. De sub un maldăr de hîrtii de calc s-a făcut auzită soneria telefonului. Croindu-și drum peste obstacole dintre cele mai neprevăzute, amfiltrionul a răspuns. Am înțeles că era provincia. Am înțeles că prietenul meu vorbea cu directorul unui teatru. Am înțeles că prietenul meu era complimentat copios. Am înțeles că i se solicită colaborarea. Am mai înțeles că ar fi vorba de o nouă piesă a lui Tudor Popescu. Pe urmă, n-am mai înțeles nimic. O să vedeți de ce.

Încerc să redau cit mai fidel, vă jur, partea de convorbire la care am fost martor.

Prietenul meu, Dan J.: Da, sint onorat, firește... da, cunosc piesa, mi-a citit-o Tudor, e interesantă, pune probleme... nu, nu-l cunosc, e un regizor tînăr, am auzit lucruri bune despre el... nu, n-am mai lucrat în teatrul dumneavoastră, nici pe dumneavoastră nu vă cunosc personal, voi fi încîntat... nu, chiar acum nu pot, dar peste o săptămînd, să zicem, vîn să stăm de vor-

bă, să începem lucrul... sigur, din magazine, recuperăm, o să coste mai nimic... ce v-aș ruga? aș vrea să flu pregătît, să vîn cu o propunere, să avem o bază de discuții, nu? așa că, vă rog, dați-mi cîteva repere... un momentel, să-mi tau creion și hîrtie... sint gata... așa... ce oglindă are scena?... cum, n-are oglindă?... Sigur, oglinzi aveți la cabine, știu, dar scena... vreau să spun, ce lărgime și ce înălțime are?... da, aștept... da, am notat... pantalonii aveți?... nu, nu dumneavoastră personal, îmi inchipui că nu purtați fustică, eu întreb dacă scena are pantaloni?... nu m-ați înțeles... pantalonii, adică două fiști de pinză pe lături, la arlechini... da, aștept... da, am notat... va să zică, pantalonii aveți, asta e bine, dar buzunare?... nu cred că vi le-a cusut sofla, nici n-ar fi putut... nu, nu că nu s-ar pricepe, n-am nici o îndoielă, dar nu prea ar putea, pentru că eu vorbesc de buzunarele scenet... ba are, de regulă are, numai că nu știu dacă scena dumneavoastră are... nu, nu la pantalonii scenet, dacă scena însăși are buzunare, adică, nu știu cum să vă explic... niște adîncituri, niște nișe mari, de regulă, două laterale și unul în adîncime... nu știți? nu puteți întreba?... bine, aștept... da, ascult... are? e bine. Cîte? Unul singur? Și unde? La „curte” sau la „grădina”? Cum, n-are

nici curte, nici grădină? Teatrul e într-o piașă. Cred că nu ne-am înțeles... „Grădina” înseamnă partea din dreapta scenet, cum stai cu fața... În sfîrșit, bine că are, m-aș fi mirat... Nu-i nimic, cred că nici nu se aude bine, o fi telefonul defect... Cu lumina cum stați?... Ați plătit-o? Foarte bine, dar nu asta vroiam să știu. Reflectoare aveți?... Cîte?... Multe? Nu, nu le mai numărăm acum, că vă costă convorbirea... Dar cîldare?... Nu, nu la punctul de pază contra incendiului, sus, la plafonul scenet, un fel de lampă... Este? Bun. Și-acum, o ultimă întrebare: cite pistoale aveți?... Nici unul?... nu se poate... Aveți armă de vîndătoare? Și permis, firește... Da, mergem într-o zi, cum să nu, mergem la rațe, dacă vreți, dar pistoale, adică niște reflectoare mai mici cu fascicolul de lumină îngust și foarte puternic... Asta nu mai știți... Bine, văd eu cînd vîn... Oricum, vă mulțumesc... și eu sint bucuros că ne-am înțeles... o să-mi faci plăcere... Pe curînd...

Prietenul meu Dan J. a închis telefonul și m-a privit năucit. L-am privit și eu năucit, am tăcut o vreme amîndoi, apoi am plecat, uitînd să-l întreb cu cine vorbise. Cînd, peste o vreme, l-am întrebat, mi-a răspuns că directorul, al cărui nume momentan îmi scapă, a fost trecut în altă muncă, mai pe măsura...